

Sygn. akt I PK 68/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko [...] Ośrodkowi Pomocy Społecznej w M.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

postanawia:

odrzuć skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. – w sprawie z powództwa A. T. przeciwko [...] Ośrodkowi Pomocy Społecznej w M. o odszkodowanie – rozpoznając apelację strony pozwanej do wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Ż. z dnia 3 czerwca 2013 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.776 zł brutto tytułem odszkodowania – zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo.

W pozwie wartość przedmiotu sporu określono kwotą 15.000 zł. Na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 3 lipca 2012 r. pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie pozwu wskazując w jej imieniu, że w nawiązaniu do przepisu art. 60 k.p. domaga się ona zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej

odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od chwili zwolnienia bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. do końca okresu wypowiedzenia (do 30 czerwca 2012 r.). Pozwany wyliczył wysokość żądanego odszkodowania, określając je na kwotę 5.776 zł brutto, a powódka zaakceptowała przedłożone wyliczenie.

Wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 17 października 2013 r. (w całości) powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W skardze kasacyjnej – określając wartość przedmiotu zaskarżenia – powódka wskazała kwotę 15.000 zł.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: - odrzucenie skargi kasacyjnej w całości, z ostrożności procesowej o: - odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania; ewentualnie o oddalenie skargi, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pozwie powódka domagała się początkowo przywrócenia do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach zatrudnienia oraz o wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Stosownie do określonego zakresu żądania sprawę rozpoznawał Sąd pierwszej instancji, który uznając zasadność roszczenia o odszkodowanie za rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia zasądził na rzecz powódki wskazaną kwotę, wskazując podstawę prawną zasądzanego roszczenia w przepisie art. 60 k.p. Jak ustalił Sąd pierwszej instancji na rozprawie w dniu 3 lipca 2012 r. pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie pozwu wskazując w jej imieniu, że w nawiązaniu do przepisu art. 60 k.p. domaga się ona zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od chwili zwolnienia bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. do końca okresu wypowiedzenia (do 30 czerwca 2012 r.). Pozwany wyliczył wysokość żądanego odszkodowania, określając je na kwotę 5.776 zł brutto, a powódka zaakceptowała przedłożone wyliczenie. Tak ustalona kwota stanowiła wartość przedmiotu sporu

stosownie do podstaw żądania dochodzonego w sprawie roszczenia. Powódka nie wniosła apelacji.

Biorąc pod uwagę określony w sprawie przedmiot sporu Sąd drugiej instancji rozpoznając apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji – uwzględniając apelację – zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

Określony – jak to wyżej przedstawiono – przedmiot sporu stanowił punkt odniesienia dla określenia – w rozpatrywanej sprawie – wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną.

Stosownie do przepisu art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 lutego 2013 r., IV CSK 719/12 – LEX nr 1314439, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że wartość przedmiotu zaskarżenia, od której uzależniona jest dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej w sprawach majątkowych pozostaje w związku z zakresem zaskarżenia. Co do zasady odpowiada ona wartości przedmiotu sporu i może być od niej wyższa jedynie wówczas, gdy w trakcie rozpoznawania sprawy doszło do zmiany polegającej na rozszerzeniu powództwa lub niższa, gdy zakres przedmiotu zaskarżenia nie obejmuje całego rozstrzygnięcia. W szczególnych wypadkach może wyrażać się również inną kwotą, adekwatną do przedmiotu zaskarżenia (np. obejmującego tylko odsetki od należności głównej). Uprawnieniem Sądu Najwyższego jest dokonanie z urzędu sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej, jako determinującej dopuszczalność jej wniesienia (ograniczenia *ratione valoris*). Orzecznictwo sądowe i nauka prawa zajmują jednakowe stanowisko co do tego, że rozróżnienie między prawami majątkowymi i niemajątkowymi wymaga ustalenia, czy prawa te są bezpośrednio uwarunkowane interesem ekonomicznym uprawnionego. Jeżeli chronione dobro ma wartość ekonomiczną i bezpośrednio wpływa na tę sferę, to sprawa ma charakter majątkowy (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006 nr 11, poz. 183, z dnia 16 października 2009 r., III CZP

54/09, OSNC 2010 nr 3, poz. 340, z dnia 17 listopada 2009 r., III CZP 92/09, OSNC-ZD 2010 nr 3, poz. 72). Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego przyjmować należy wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu, determinowanego żądaniem pozwu i indywidualnym interesem majątkowym osoby dochodzącej udzielenia ochrony prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

W rozpatrywanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji stanowiła kwotę niższą niż dziesięć tysięcy złotych. W związku z powyższym skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna przy zastosowaniu przepisu art. 398⁶ § 3 k.p.c.